

Rozjímání na první sobotu (Březen 2024)

JEŽÍŠ NESE KŘÍŽ

P. Marcin Sobiech

Matko Boží, naše nejmilejší Matko, chceme začít toto rozjímání na první sobotu s prosbou o přímluvu a o milost soustředění. Modli se se mnou k Duchu Svatému.

Duchu Svatý, věčná lásko Otce a Syna, klaním se ti, děkuji ti, miluji tě, prosím tě o odpuštění za všechno, co tě zarmoutilo kvůli mně nebo mým bližním. Sestup s hojností milosti při svěcení biskupů, kněží, při profesi řeholníků a řeholnic, při biřmování všech věřících, buď světlem, posvěcuj a rozněcuj. Tobě, Duchu pravdy, zasvěcuji svou mysl, představivost a paměť, osvěcuj mě. Dej, ať poznám Ježíše Mistra a rozumím jeho evangelium a učení svaté církve. Rozmnož ve mně dar umění, rozumu, moudrosti a rady.

Dnes chceme spolu s tebou, Maria, následovat křížovou cestu tvého Syna a rozjímat o tajemství nesení kříže. Evangelisté tento okamžik popisují poněkud lakonicky. Doslova v několika větách. Svatý Matouš píše:

„Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo

zvané Golgota, což znamená ‚Lebka‘, dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl.“

Svatý Marek píše velmi podobně:

„Vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka.“

Svatý Lukáš podává více informací:

„Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem. Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: ‚Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: ‚Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily, a prsy, které nekojily!‘ Tehdy lidé začnou říkat horám: ‚Padněte na nás!‘ a pahrbkům: ‚Přikryjte nás!‘ Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se (teprve) stane se suchým!‘ Spolu s ním byli vedeni na popravu také dva zločinci.“

Nejbolestnější Matko, možná nás překvapí, že žádný evangelista, dokonce ani Jan, nepsal o tvé přítomnosti na křížové cestě. Ale mohla jsi tam tehdy opravdu chybět? Byla jsi tam. Píší o tom mystici, kterým se dostalo milosti Tě duchovně doprovázet. Blahoslavená Kateřina Emmerichová popisuje Tvé setkání na křížové cestě takto:

„Když se teď katané s mučitelstvími nástroji blížili, nejsvětější Matka se silně třásla a lomila rukama. Jeden chlapec ptal se druhých lidí: ‚Kdo je ta žena, co tak usedavě pláče?‘ Druhý mu odpověděl: ‚Matka Galilejského.‘ Když to pochopové slyšeli, začali se plačící Matce posmívat, prsty si na ni ukazovali a jeden z nejsprostších vzal hřebík a přidržel ho nejsvětější

Panně před očima. Maria však upírala oči na Ježíše, lomíc rukama a v bolestech opřela se o pilíř brány. Byla mrtvolně bledá a rty měla zmodralé. Farizeové jeli na koních mimo. Pak šel chlapec s nápisem. A ach! Několik kroků za ním Boží Syn, její Syn, Nejsvětější, Vykupitel. Kráčel sehnut a zemdlen, vrávoral. Hlavu s trnovou korunou nakláněl bolestně na stranu. Očima krvavýma, zapadlýma, díval se vážně a soucitně na svou bolestnou Matku. Tu klopýtl a upadl podruhé pod těžkým křížem na kolena a na ruce. V prudkosti svého bolu a lásky nejzarmoucenější Matka neviděla vojáky, neviděla katy, viděla jen svého milovaného, ubohého, trýzněného Syna. Lomíc rukama, vrhla se mezi katy a klesla vedle Ježíše na kolena a objala ho. Nevím, zdali mluvili rty, ale slyšela jsem slova: ‚Synu můj!‘ — ‚Matko má!‘ Nastala zase tlačenice.“

A tvůj Syn, Maria, takto pověděl bl. Kateřině o tvé přítomnosti na své bolestné cestě:

„Moje Matka zanechala výmluvnou stopu svatosti všude, kam přišla. Láska nedovoluje odloučení. Hledám oběti, které by se chtěly připojit k té mé. Miluješ mě? Miluješ mě víc než ostatní? Seberte odvahu k utrpení. Jsou duše, které už nemohou žít bez utrpení. I když vás nesmírně miluji, s jakou zvláštní láskou hledím na ty děti, které trpí... Můj pohled je něžnější a láskyplnější než pohled matky. Cožpak jsem to nebyl já, kdo stvořil srdce matky?“

Takže jsi tam byla...

V mém srdci vyvstává otázka, Bolestná Matko. Proč tedy evangelisté nepíší o tobě, ale o Šimonovi z Kyrény? Byl snad důležitější než ty? Proč právě o něm? A slyším tvá něžná slova, která mi v srdci říkají, že bych v tomto ubohém, unaveném muži, vracejícím se domů po celodenní námaze, měl vidět sám sebe. Slyšet Ježíšovo pozvání následovat ho ve všem, nejen v krásných chvílích života, v radosti, ale především na cestě bolesti a utrpení. Tvůj Syn říká:

„Vaši lásku, jak ji hledám ve vašich skutcích. Mysli na to, abys dokázal dojít i k milování ponížení. Žádám tak málo, je tak snadné mě uspokojit. Spoj své skutky s mými. Až se se mnou sjednotíš, tvá síla bude nadlidská. Ukaž svým životem, že na zemi neodpočíváš. Prošli jsme spolu roky. Ve dvou dosáhneme krásných věcí. Právě skrze tebe se obracím k té či oné duši, abych ji potěšil nebo povzbudil, aby se mi přiblížila. Víš, nic se nezapálí bez kontaktu. Přiblíž se ke mně. Spoj se se Mnou, abychom se stali jedním. Pros za ty, kdo se bojí. Duše se zapaluje od duše, jako svíčka od svíčky. Žij od nynějška s myšlenkou, že tvůj nejdražší Přítel je neustále s tebou, a tvůj vliv se desetkrát znásobí. Když vidím, že pro mne trpíš, sklízím každé tvé utrpení s velkou láskou.“

Proto, nejmilejší Matko, chci následovat Ježíše. I já se chci stát Šimonem z Kyrény, jako tolik lidí dobré vůle, kteří svými modlitbami, utrpením a svědectvím přispívají k odstranění zla a utrpení ve světě, kteří jsou oporou v utrpení druhým na jejich křížové cestě, obvykle mírní, pokorní, bezejmenní, obětaví a milosrdní. Když hledíme na Spasitele nesoucího kříž, přejeme si, Bolestná Matko, abychom se také naučili pokoře v přijímání pomoci od druhých. Často se bojíme požádat o pomoc nebo prostě jen přijmout gesto laskavosti, které je nám nabízeno, v obavě, že bude neochotné, vynucené, nelaskavé. A přitom je často nutností přijmout jakoukoli pomoc, jak to zažil Ježíš na křížové cestě, z neochotné a vynucené ruky. Taková schopnost nás činí podobnějšími Ježíši, který je tichý a pokorný srdcem.

Maria, v blízkosti tvého srdce se chci ptát: Kdy se cítím ponížený? Ponižuji druhé? V jakých situacích kapituluji? Jsem věrný svým přátelům, když jsou v nouzi, utrpení, chudobě? Jsem schopen trpělivě prosit, když se setkávám s odporem a neochotou? Jsem pro druhé Šimonem z Kyrény? Nesu trpělivě svůj vlastní kříž s Ježíšem?

Maria, nejmilejší Matko, nauč mě nést svůj kříž s Ježíšem, přijímat s pokorou to, co mi Bůh připravil, abych vždy přijímal jeho vůli, abych miloval kříž a byl pokorným dítětem.

Amen.

Ave Maria!